

Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg 2. dec. 2014: Lad os samarbejde med BRIKS- landene i stedet for at have konfrontation og atomkrig

Underskriv resolutionen her.

2. dec. 2014: En delegation fra Schiller Instituttet med formand Tom Gillesberg i spidsen havde i dag foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Her følger teksten, som Tom Gillesberg læste op ved foretrædet:

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme.

Ved et foretræde for dette udvalg den 18. marts i år advarede vi om, at verden befandt sig på en nedtælling til en atomkrig, hvis ikke den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, der kræver russisk og kinesisk underkastelse over for den vestlige dagsorden, blev afløst af en vestlig politik for samarbejde. Det er desværre ikke sket.

Med opbakning fra USA og EU (med Danmark som en aktiv deltager) har man ikke forsøgt at finde en løsning på konflikten i Ukraine, men har tværtimod støttet en konsolidering af de højreekstreme neonazistiske og anti-russiske kræfter, der kom til magten ved statskuppet i februar. I stedet for at arbejde for en politisk løsning i Ukraine, der muliggør, at Ukraine både kan samarbejde med EU

og Rusland, har man tvunget Ukraine til at vælge side, med den nuværende borgerkrig som resultat.

Dermed er udviklingen i Ukraine blevet en del af den tragiske fejltagelse, der har fundet sted efter Berlinmurens fald, hvor man misbrugte chancen for at opløse NATO og etablere en inkluderende verdensorden, hvor alle nationer, inklusive Rusland, kunne bevare deres suverænitet og samtidigt deltage i et samarbejde på lige vilkår. I stedet har man ved hjælp af udvidelser af NATO og EU indlemmet stadig større dele af Østeuropa i den vestlige interessesfære og med etableringen af et missilforsvar og udviklingen i Ukraine, direkte truet Rusland strategisk.

Rusland har gjort klart, at man aldrig kommer til at underkaste sig et vestligt diktat og er i gang med en fornyelse og reorganisering af sit militær og sine atomstyrker for at understrege alvoren. Kina har mere lavmælt sagt det samme.

Fortsættes denne konfrontationspolitik, som de vestlige økonomiske sanktioner imod Rusland er en del af, er det umuligt at løse de store fælles problemer menneskeheden står over for, så som det igangværende sammenbrud af det internationale finanssystem, Islamisk Stat og ebola-pandemien. Men samtidig havner vi også, i lighed med optakten til Første Verdenskrig, i en situation, hvor krig er uundgåelig og det udelukkende er et spørgsmål om, hvem der angriber først. I en verden med atomvåben er det vejen til menneskehedens udslettelse.

Mens USA og EU rasler med våbnene og søger konfrontation og krig, er der heldigvis en anden dynamik i gang, hvor størstedelen af Jordens befolkning er i gang med at etablere et samarbejde, der gør det muligt at sikre fredelig sameksistens for alle nationer og folkeslag her på jorden. Det er udviklingen omkring BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

Ved BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, i midten af juli blev man enige om i fællesskab at etablere en Ny Udviklingsbank og en valutafond (CRA), der tilsammen signalerede, at det voksende politiske, strategiske og økonomiske samarbejde i BRIKS og den stigende integration af BRIKS-landenes økonomier nu havde nået et punkt, hvor man var klar til at præsentere omverdenen for et alternativ til det nuværende kollapsende, vestligt dominerede internationale finanssystem med centrum i City of London og Wall Street.

BRIKS-landenes ledere gjorde det klart, at deres aktiviteter ikke ville begrænse sig til BRIKS-landene, men være et tilbud om økonomisk udvikling til hele verdens befolkning. Man lagde grundlaget til en ny retfærdig økonomisk verdensorden, der gør det muligt for alle nationer og folkeslag at få adgang til økonomisk udvikling på lige fod. Denne vision har været kernen i Lyndon LaRouches internationale politiske bevægelse gennem de seneste 40 år og i Schiller Instituttet arbejde siden dets grundlæggelse i 1984.

LaRouche foreslog i 1975 etableringen af en international udviklingsbank, og efter Berlinmurens fald fremlagde vi programmet for Den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien som en opbygningsplan for Øst- og Vesteuropa. Efter Sovjetunionens opløsning blev programmet udvidet til Den eurasiske Landbro, en politik, der var temaet for en konference Schiller Instituttet var med til at arrangere i Beijing i 1996, og som netop er præsenteret i en opdateret version. Denne silkevejspolitik er under den nuværende præsident Xi Jinping blevet selve grundlaget for Kinas politik.

Allerede under topmødet i Fortaleza var der møder med landene fra UNISUR, samarbejdsorganisationen for de Sydamerikanske lande, hvor det blev tydeligt, at hele Sydamerika, med et entusiastisk Argentina i spidsen, ønskede at indgå i et tæt samarbejde med BRIKS-landene. Samtidigt blev snesevis af bilaterale økonomiske aftaler indgået om bygningen af store infrastrukturprojekter, som f.eks. en ny Panamakanal gennem

Nicaragua, og af jernbaner og kernekraftværker, samt valutaaftaler og samarbejde om rumprojekter og forskning mellem primært Kina og Rusland og de forskellige sydamerikanske nationer.

I Afrika har BRIKS-landene også fundet gode samarbejdspartnere. Under ledelse af sin nye præsident el-Sisi har Ægypten indledt et tæt samarbejde med BRIKS og har iværksat bygningen af en ny Suezkanal. For nylig er Nigeria og Kina så blevet enige om bygning af jernbaner til 12,5 mia. dollars finansieret af Kina, og Kina er i dag ved at blive den største udenlandske investor i Afrika. Der er også diskussioner i gang om at etablere et frihandelsområde, der vil inkludere størstedelen af Afrika.

Men det sted, hvor BRIKS-geometrien har sin største konsekvens, er naturligvis i Asien. Siden valget af Modi til premierminister i Indien, har Indien meldt sig under BRIKS-fanerne som entusiastisk fortaler for at rense ud i fortidens dårligdomme og med Modis ord "få skabt en massebevægelse for udvikling". Statsbesøg med topmøder mellem Modi og Putin og Modi og Xi Jinping har bidraget til, at Indien er ved at blive integreret i det stadig dybere politiske, økonomiske, videnskabelige samarbejde mellem Kina og Rusland, noget, der vil blive fortsat ved Putins statsbesøg i Indien i næste uge.

Xi Jinpings politik for den nye silkevej er samtidigt i gang med at aktivere en voksende del af Kinas gigantiske valutareserver på omkring 4.000 mia. dollars. Dels gennem en sværm af bilaterale aftaler og investeringsprojekter med lande i Asien, men også gennem at være primus motor i etableringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, på mindst 100 mia. dollars, som for lidt over en måned siden blev vedtaget med Kina og 20 andre lande som grundlæggende medlemmer. Desuden annoncerede Kina på det nylige APEC-topmøde i Beijing etableringen af en Ny Silkevejsfond på 40 mia. dollars.

Både på APEC-topmødet og på det efterfølgende G20-topmøde i Brisbane, Australien, gjorde Xi Jinping meget ud af at gøre klart (i lighed med hvad der skete i Fortaleza), at alle disse nye alliancer og økonomiske institutioner ikke er ekskluderende, men inkluderende. Alle kan være med, og det gælder også USA. Ved pressemødet efter sit møde med præsident Obama ved APEC-topmødet sagde Xi Jinping bl.a.: »Jeg introducerede også præsident Obama for Kinas initiativer med at etablere den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejsfonden. Hvordan man udvikler infrastrukturen er den væsentligste flaskehals, som forhindrer økonomisk udvikling. Kina har taget initiativ til AIIB for at tilbyde støtte og facilitet til regional infrastrukturudvikling. Disse forslag og initiativer er åbne og inkluderende i Asien; de er ikke ekskluderende. Vi byder USA's, og andre relevante landes, aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele velstand og fred i det asiatiske Stillehavsområde«.

Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche arbejder, bl.a. med en underskriftindsamling, for at få USA og Europa til at tage imod denne udstrakte hånd fra BRIKS-landene. Som et lille land, der har en tradition som brobygger ude i verden, men også er med i EU og NATO – og netop nu har et historisk tæt samarbejde med USA – påhviler der Danmark et særligt ansvar. Ved at bryde med den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og i stedet åbent byde BRIKS-landenes nye verdensorden velkommen, vil vi få en stor indflydelse på den videre udvikling. Vi vil ikke blot kunne påvirke andre lande i EU til at skifte kurs, men også sende et klart signal til vor ven USA om, at det ligeledes er i USA's interesse, at gå samme vej.

I en verden, hvor der er atomvåben nok til at udrydde menneskeheden flere gange om, er krig som politisk redskab noget, der må høre fortiden til. I stedet må alle verdens nationer samarbejde om menneskehedens fælles mål og med den udstrakte hånd fra BRIKS-landene, så er det nu en reel mulighed. Lad os takke ja til BRIKS-landenes tilbud og skabe

en global økonomisk, videnskabelig og kulturel opblomstring uden sidestykke i menneskehedens historie.

Tak for ordet.

Dias ved foretrædet..

Fra LaRouche-bevægelsen 23.

nov. 2014:

**BRIKS tilbyder verden
samarbejde til gavn for alle**

**—
omkring sikkerhed såvel som
økonomi**

Ligesom den kinesiske præsident Xi Jinping på APEC-topmødet 12. nov. brugte sin fælles pressekonference med den amerikanske præsident Barack Obama til at »byde USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele rigdom og fred i det asiatiske Stillehavsområde«, gennem Silkevejsfonden, AIIB og andre BRIKS-relaterede, nye økonomiske institutioner, brugte den kinesiske regering, den 19.-20. nov., det Femte Xiangshan Forum i Beijing med deltagelse af 300 internationale sikkerhedseksperter til at sende et budskab, der vedrører global sikkerhed. Dette budskab fremgik klart af begivenhedens titel: »Samarbejde til gavn for alle: Opbyg det Asiatiske Samfund for en Fælles Fremtid.«

Men forsvarsminister, general Chang Wanquan, udtalte også i sin hovedtale til denne konference, at Kina var fuldt ud parat til »effektivt at værne om sin nationale suverænitet, sikkerhed og sine udviklingsmæssige interesser«, hvis Vesten afviser disse tilbud om samarbejde og fortsætter sin konfrontationskurs, som er en trussel mod Kinas, og hele verdens, eksistens.

Russerne gentog i denne weekend deres tilsvarende advarsel, hvor udenrigsminister Sergei Lavrov erklærede, at, med sine økonomiske sanktioner mod Rusland »gør Vesten det klart, at

det ikke ønsker at tvinge Rusland til at ændre sin politik, men ønsker at sikre et regimeskift.«

Den enkle kendsgerning er, at, hvis USA og Europa ikke tilslutter sig BRIKS' nye, økonomiske verdensorden, befinder planeten sig på en kurs mod en snarlig krig – en global, atomar udslettelseskrig. Den række af provokationer, som Obama og briterne fortsat kaster mod Rusland og Kina, i Ukraine, i Polen og i Sydvestasien, kommenterede Lyndon LaRouche i dag, kan pludselig føre til generel krig, ikke en slags trinvis byggeklods-optrapning, som nogle måske forestiller sig. Med moderne krigsførelse er der ingen indledende flirt.

I sin webcast fra 21. nov. blev Lyndon LaRouches tanker om dette spørgsmål opsummeret som følger:

USA, NATO og Europa forsøger at præsentere Rusland og Kina for en række provokationer, der tilsigter at omgå dem og standse deres fremstød med BRIKS og de andre udviklingsprojekter, de har lanceret. Men det vil ikke virke. Rusland og Kina besidder rent faktisk en magt, der logistisk og strategisk er den transatlantiske alliances magt, det transatlantiske system, overlegen. Det er det, fordi deres politik er centreret omkring og baseret på et program, der har videnskab som sin drivkraft, med Kinas månebaserede rumprojekt, som går i den retning af den idé, som Johannes Kepler oprindeligt skitserede. Og det er styrken herfra, som rent faktisk sætter dem i en overlegen position. Det er det, LaRouche refererer til som 'Kepler-princippet'.

Den tortur, som man påfører Kina og Rusland, tilsigter at forvirre kernen i BRIKS, både blandt de asiatiske nationer og også blandt deres allierede i Sydamerika, og at forsøge at fremprovokere en fejltagelse fra deres side. Men det er ikke sandsynligt, at dette vil ske. En statsmagt, der udfordres, må være forberedt på at lide tab, men færre tab end et nederlag ville indikere, et nederlag, der kommer fra en eksistentiel trussel mod deres blotte eksistens. Sådan tænker præsident

Putin i Rusland tydeligvis; Kina og Indien er ligeledes parat til at indtage denne holdning, fordi det er den eneste holdning, der giver nogen mening.

Tænk på den position, som kineserne, russerne og inderne og menneskehedens lederskab generelt rent faktisk befinder sig i. Nå man tager ansvar for hele menneskeheden, må man være forberedt på at løbe visse risici med henblik på at minimere menneskehedens tab på længere sigt. Ikke at løbe disse risici under sådanne omstændigheder er faktisk hensynsløst galskab. Menneskehedens overlevelse på længere sigt må være den idé, der leder os, og menneskeheden vil sige Keplers unikke princip med menneskets viljemæssige kreativitet som den dominerende magt i Solsystemet – og videre endnu.

Fra LaRouche-bevægelsen 19. nov. 2014: Skub Obama ud over kanten for at bane vejen for Verdenslandbroen

EIR står umiddelbart foran udgivelsen af den længe ventede specialrapport om Verdenslandbroen. Dette 370-siders store dokument er en køreplan for en global, videnskabelig og økonomisk renæssance over de næste 50 år, som dækker alle kontinenter, samt menneskehedens udenjordiske forpligtelse (rumfart).

Præsident Obama er opsat på at bruge sin sidste tid i embedet på at ødelægge, hvad der er tilbage af USA. Han satser på en

racekonfrontation gennem Justitsministeriets fortsatte provokationer omkring hændelsen i Ferguson, Missouri og den verserende sag, hvor et nævningeting skal afgøre, om der skal rejses tiltale mod en politibetjent for at have skudt en ung, sort mand ihjel.

Endvidere satser Obama på at udstede en forfatningsstridig, eksekutiv ordre – uden om Kongressen – der vil give fem millioner illegale immigranter lov til at blive i USA – ikke, fordi han kerer sig om deres velfærd, men fordi det yderligere vil udløse socialt kaos og fremme hans satsning på et eksekutivt diktatur.

Obama har også grundigt forstyrret generalstabschefernes plan til besejring af Islamisk Stat og gjort det til noget værre rod, som kunne føre til amerikanske tab under kamphandlinger. Som en førende demokrat har advaret om, hvis blot én tilfangetaget, amerikansk soldat skulle blive halshugget af Islamisk Stat – ligesom 30 tilfangetagne syriske soldater blev det – så ville det være det samme som et 11. september for Obama. Obama har, som senator Tim Kaine advarede om i en tale for nylig, allerede overskredet falddatoen iht. Resolutionen om beføjelse til at føre krig, og hver dag, der går, er USA engageret i ulovlig krigsførelse i Irak og Syrien.

Denne mand er alt det, som Lyndon LaRouche advarede om så tidligt som i april 2009: Obama lider af alvorlige, narcissistiske personlighedsforstyrrelser, og han tager imod ordrer fra London via Chicago Mercantile Exchanges chef-barnepige, Valerie Jarrett.

Det amerikanske folk afgav en rungende stemme for Obamas politiske afsættelse gennem en rigsretssag den 4. november, og der er, blandt mange demokrater såvel som republikanere, en udbredt og voksende erkendelse af, at Obama må smides ud af embedet – nu.

Spørgsmålet er, om de førende demokrater i Kongressen, og

andre, har det fornødne mod til at skride til handling nu – før USA fremprovokerer en global krig, hvor man ikke mere kan vende om.

Selve Obamas britiske kontrollører er ved at gå amok over den kendsgerning, at Rusland, Kina, Indien og de andre lande i BRIKS og deres allierede er godt i gang med at etablere et nyt paradigme med globalt samarbejde og videnskabeligt og økonomisk fremskridt. APEC- og G20-topmøderne, som netop er afsluttet, sætter de to paradigmer i stærkt relief: den britiske premierminister David Cameron var anfører for et nederdrægtigt gruppeangreb imod den russiske præsident Vladimir Putin, hvor han sidestillede dennes handlinger i Krim med nazisternes. Obama (USA), Merkel (Tyskland) og Harper (Canada) fulgte trop, idet Merkel holdt en tale i Sydney i mandags, som var det mest sindssyge angreb på Rusland, som er blevet holdt af nogen tysk statschef i efterkrigstiden. Man udfører større operationer til destabilisering af BRIKS-regeringerne i Sydafrika og Brasilien efter »farverevolutions«-modellen, og også Mexico er på listen over mål, fordi præsident Pena Nieto vovede at overskride Obamas ordre om at holde sig væk fra Kina og APEC-topmødet.

Sæt disse sindssyge provokationer i kontrast til den rungende velkomst, som blev den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi til del i Australien.

Alle disse desperate handlinger er på forhånd dømt til undergang. I en tale i går, tirsdag, til Den russiske Folkefront, gjorde præsident Putin det klart, at Rusland ikke vil bøje sig for Vestens trusler og pres. Både Rusland og Kina er i gang med at forberede sig til eventuel krig, der fremprovokeres af NATO og Londons Obamaregering. Chefen for det russiske luftvåben er i New Delhi i denne uge samtidig med, at den russiske forsvarsminister Shoigu er i Beijing for yderligere konsultationer omkring det russisk-kinesiske strategiske og militære partnerskab.

Denne krigsfare kan udelukkende kun standses ved, at Obama fjernes fra magten og ved, at USA vender tilbage til sit historiske standpunkt gennem fuldt ud at gå ind for BRIKS og relaterede initiativer, for et nyt paradigme for samarbejde. Som præsident Xi Jinping gjorde det klart i Beijing under APEC-topmødet, så er den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) åben for alle – inklusive USA.

EIR står umiddelbart foran udgivelsen af den længe ventede specialrapport om Verdenslandbroen. Dette 370-siders store dokument er en køreplan for en global, videnskabelig og økonomisk renæssance over de næste 50 år, som dækker alle kontinenter, samt menneskehedens udenjordiske forpligtelse (rumfart).

Kampen om USA's sjæl er en kamp om at afsætte Obama og satse på Verdenslandbroen. Det er en kamp, som kan og skal vindes. Obama er færdig, briterne ligeså.

Helga Zepp-LaRouche: Kinas lederrolle spreder optimisme – Vil Tyskland springe med på toget?

16. nov. 2014 – Det stormende tempo, med hvilket verden, siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned, har forandret sig i positiv retning, har, med APEC-topmødet i Beijing, som sluttede i sidste uge, atter vundet kvalitativt momentum. Xi Jinping dominerede med sin dagsorden ikke blot

dynamikken på APEC-topmødet; BRIKS-staternes nye, førende rolle vil også på G20-topmødet i Brisbane stå klart frem foran de transatlantiske medlemsstaters forældede model.

Den strategi, som præsident Obama, der netop har været årsag til et tårnhøjt valgnederlag for demokraterne ved midtvejsvalget, egentlig havde lagt, gik ud på, at Trans-Pacific Partnership (TPP) (som er rettet imod Kina) skulle dominere APEC-topmødet, og at den kinesiske variant – Frihandelsaftalen for det Asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, som er åbent for alle deltagere – slet ikke skulle komme på tale, lige så lidt som den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) eller den Nye Silkevej. I stedet viste den inkluderende FTAAP, som selv det amerikanske Peterson Institut, der ikke er venligtsindet over for Kina, bedømte til at være mest overlegen, sig at være langt den mest attraktive for APEC-staterne.

Det, som Kina tilbyder med sine forskellige økonomiske initiativer – den Nye Silkevej, den Maritime Silkevej, Silkevejs-udviklingsfonden, som det finansierer med 40 mia. dollars, yderligere kredit for 20 mia. dollars til lav rente, som Kina under den efterfølgende ASEAN-konference stillede til rådighed til projekter i den Maritime Silkevej, og frem for alt BRIKS-staternes voksende, økonomiske integration og samarbejde inden for højteknologiske områder, som atomkraft og rumfart – det har alt sammen for længst distanceret USA's politik, som ikke har andet at byde på end at tvinge »partnerne« til at deltage i voksende, militære opgaver til fordel for geostrategiske alliancer og en politik i bankernes interesse.

På Xi Jinpings og Obamas afsluttende pressekonference demonstrerede den kinesiske præsident i praksis, at hans inkluderende politik til gavn for alle repræsenterer en meget bedre tilgang end Obamas politik, der er baseret på geopolitisk konfrontation. Xi opfordrede ganske enkelt USA til at gå med i AIIB og Silkevejsfonden, da begge er inkluderende

koncepter. Obama har endnu ikke svaret.

Mens de ensrettede, vestlige medier har forholdt sig totalt tavse om flertallet af de positive initiativer og i stedet hallucinerer om BRIKS-staternes angiveligt umiddelbart forestående, økonomiske kollaps, i en bevidst vildledning af deres læsere og seere, konsoliderede Ruslands og Kinas præsidenter yderligere deres strategiske partnerskab. Putin og Xi er, iflg. udsagn fra pålidelige kilder, absolut enige i at forfølge deres politik for at undgå krig med absolut beslutsomhed. Meget langt fra at være isoleret af den vestlige sanktionspolitik, er Ruslands forhold til frem for alt Kina og Indien blevet intensiveret til det bedste niveau, det nogensinde har været på. Således bliver de omfattende aftaler fra maj i år, herunder en 30-årig aftale om gasleverance og konstruktion af pipelines, til stadighed udvidet. I et interview til Tass umiddelbart forud for G20-topmødet erklærede Putin, at inden for rammerne af hans seneste besøg i Kina har olieselskabet Rosneft indgået aftale med et stort, kinesisk firma om en 10 % 's andel i projektet i Vankor-oliefeltet. Kineserne får bestyrelsespladser, og der bliver fælles markedsføring af olien – endda i yuan. Kina vil også engagere sig i finansieringen af yderligere projekter, som alle vil blive afviklet i rubel og yuan, og ikke længere i dollar.

Ikke mindre intensivt udvikler det historisk set hidtil ekstremt trange forhold mellem Rusland og Indien sig. Putins kommende besøg i Indien i december, med navnet »Strategic Vision Agreement«, er netop blevet forberedt af viceministerpræsident Dmitri Rogosin og vil omfatte en tilnærmelse af samarbejdet omkring rumfart, omfattende industriprojekter i Indien, opbygningen af atomkraft, luftfartsindustri og en frihandelsaftale mellem Indien og den russiske toldunion. Begge sider understreger, at det russisk-indiske forhold er mejslet ind i sten.

På det tredje tysk-indiske Investeringsforum i Berlin blev det

forbløffede publikum præsenteret for premierminister Modis plan om, inden for de næste ti år, at skabe en million (!) nye arbejdspladser *hver måned*, først og fremmest for at holde hans valgløfter over for vælgerne, af hvilke 80 % er under 25 år, unge og optimistiske, og som igennem uddannelse af deres evner vil arbejde med på at bringe deres nation frem.

Modis medarbejderstab har allerede udvalgt 100 lokaliteter, hvor der efter rådslagning med indbyggerne skal gennemføres planer om opførelse af 100 moderne byer (!) med moderne infrastrukturforbindelser, vand, strøm, skoler, sundhedscentre osv., som efter en bestemt arbejdsdeling vil specialisere sig som trafikknudepunkter, kemiske produktionsfabrikker, forskningslaboratorier eller agro-industrielle komplekser. Alle disse nye byer ville blive forbundet med hinanden gennem højhastighedsjernbaner, motorveje og infrastrukturprojekter, der strækker sig over flere stater og således tilbyde dusinvis af millioner af mennesker et alternativ til den aktuelle fattigdom.

Frem for alt har det indiske rumfartsprogram, herunder Mars-programmet, fuldstændig begejstret hele landet og først og fremmest den unge generation. Modi planlægger at oprette mange arbejdsgrupper og videnskabelige konkurrencer for at inddrage studenterne og eleverne i løsningen på udfordringerne.

De vildledte, snæversynede sjæle, der mener, de kan tvinge Rusland i knæ gennem sanktioner, har tværtimod bidraget til, at den strategiske trekant Rusland-Kina-Indien er blevet endnu stærkere forbundet, og at BRIKS-staternes dynamik, som er orienteret mod opbygning og videnskabelig optimisme, har gjort sig til en magnet for mange andre udviklingslande. Den onde hensigt har fuldstændig udviklet sig til at blive en boomerang, og der ligger en sand ironi i, at det netop skulle blive klart i Australien.

I Europa foregår der i øjeblikket en undergrundsrevolution. På overfladen synes alt at være ved det gamle – Merkel, Hollande

og Renzi spiller endnu helt og holdent med på Obamas, Camerons, NATO's og EU's farlige spil, til trods for, at støtten til Kiev-regeringen, der er spækket med nazister, og de fortsatte provokationer over for Rusland kunne trække kontinentet ind i en selvudslettelseskrig, og til trods for, at f.eks. den tyske industri er meget længere om at finde erstatninger for den tabte handel med Rusland – hvis de overhovedet finder dem – end Rusland selv.

Men langsomt – forhåbentlig ikke for langsomt – er der dog stemmer, der tager til orde, og som påpeger den aktuelle konfrontationspolitikens vanvid. Således kræver f.eks. så forskellige repræsentanter for den gamle garde som Genscher, Gorbatsjov og Kissinger en ny begyndelse for politikken over for Rusland. Den tidligere franske premierminister Jean Pierre Raffarin, daværende hovedkoordinator af de fransk-kinesiske relationer, formulerede det på en endnu mere positiv måde: Det ville være helt forkert ikke at deltage i det store, kinesiske projekt, som vedrører os direkte – det Nye Silkevejsbælte, som for øvrigt ender i Lyon.

Selv, hvis de ensrettede medier og de imperiale statholdere fortvivlet forsøger at undertrykke det: Verden har forandret sig fundamentalt i de forløbne tre uger. Obama har ikke blot været årsag til demokraternes katastrofale valgnederlag, men hans arrogante uforsonlighed siden da har forøget demokraternes såvel som republikanernes vrede til et punkt, hvor spørgsmålet om en rigsretssag seriøst kommer på dagsordenen. Hvis han gør sin meddelelse om immigrationsspørgsmålet til virkelighed, og forsøger pr. dekret at sætte sig over Kongressen, kunne dette blive dråben, der kan få republikanernes bæger til at flyde over.

Militære lederkredse står i slet skjult modstrid med næsten alle Obamas handlinger og er overbevist om, at han ikke blot er den dårligste præsident i USA's historie, men at hans nærmeste medarbejders inkompetence endda får Jimmy Carters præsidentskab til at stå i et gyldent skær. For demokraterne

burde en rigsretssags Rubikon blive overskredet, hvis Obama i den nærmeste fremtid vægrer sig ved at fjerne Valerie Jarrett og hele hendes klike af interventionister fra embedet.

BRIKS-staterne og de fleste af APEC-staterne har af alt dette for længst draget den slutning, at Obamas stjerne allerede er gået under, og de er i færd med at organisere et nyt system for økonomisk samarbejde på basis af et helt nyt paradigme, nemlig i alles interesse, og for alles almene vel. Alt – verdensfreden, vores fremtid og menneskehedens eksistens – vil afhænge af, at det i rette tid vil lykkes os at vinde USA og Europas nationer for forslaget om at gå med på Xi Jinpings tilbud, som opfordrer alle nationer til at deltage i den Nye Silkevej og AIIB's kreditsystem.

Om EU og dens værdiforestillinger vil vi, efter de på ingen måde overraskende pinligheder omkring Jean-Claude Juncker, slet ikke tale mere.

Kinas præsident Xi opfordrer til skabelse af en Ny Finansiell Orden

15. nov. 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping mødtes med lederne af BRIKS-nationerne forud for sin tale på G20-topmødet. På BRIKS-mødet sagde Xi, at samarbejde, som BRIKS-landene har manifesteret, ikke bør ignorere de forværrede, politiske omstændigheder i verden, da der ikke kan blive nogen succesrig, økonomisk udvikling uden fred og politisk stabilitet. BRIKS-landene har behov for at forfølge en økonomisk omstrukturering og innovativ udvikling, sagde han.

»Samarbejdet mellem BRIKS-landene bør drives af de to 'hjul', økonomi og politik, så BRIKS kan handle som, ikke alene verdens økonomiske motor, men også et skjold for verdensfreden«, sagde Xi.

Vi deler også ønsket om at værne om international retfærdighed og ligeværdighed og opretholde de fremvoksende markeds og udviklingslandenes fælles interesser, sagde Xi. Så længe, BRIKS-landene forsat opbygger gensidig, politisk tillid og strategisk konsensus, idet vi sørger for, at vores stemme bliver hørt og foreslår flere løsninger, vil vi bidrage med mere positiv energi til den økonomiske vækst i verden, en bedre styring af den globale økonomi, samt verdensfred og udvikling.

Han sagde også, at BRIKS-landene bør spille en vigtigere rolle i de multilaterale, økonomiske institutioner. Alt imens Kina har spillet en vigtig rolle i at holde verdensøkonomien i gang, så er løftet om at give dem mere indflydelse på verdensøkonomien ikke blevet imødekommet. Han påpegede de positive udviklinger på det nylige APEC-møde og sagde, at de må fortsætte med at åbne op for handel og etableringen af den Nye Udviklingsbank. Han opmuntrede også BRIKS-landene til at arbejde sammen med Kina om gennemførelsen af en reform af Den Internationale Valutafond og koordinere deres politik, så dette G20-møde vil ende med at blive en succes.

Ikke længe herefter holdt præsident Xi sin tale på G20-mødet. Her tilskyndede han verdens store økonomier til at promovere reformer i fællesskab, gennemføre omfattende vækststrategier og fremme verdensøkonomiens overgang fra cyklisk, økonomisk genrejsning til vedvarende vækst. Idet han bemærkede, at verdensøkonomien gradvist har bevæget sig op fra bunden i de senere år, men at den generelle, økonomiske genrejsning fortsat manglede vitalitet, sagde han, at G20-medlemmernes toprioritet nu er at koordinere den makroøkonomiske politik, formindske økonomiske risici, skabe flere arbejdspladser og forbedre folks midler til livets opretholdelse. Han tilføjede,

at det netop afsluttede APEC-møde i Beijing formulerede planer til fremme af udviklingen i det asiatiske Stillehavsområde, og at G20-medlemmer også har udarbejdet omfattende vækststrategier.

Med det formål at virkeliggøre omfattende vækst, sagde han, bør G20-medlemmer søge og opgradere de kræfter, der driver vedvarende vækst, og åbne op for en ny situation, der er kendetegnet ved innovativ udvikling, integrerede interesser og indbyrdes forbunden vækst. Først og fremmest bør G20-økonomierne skabe innovationer i deres økonomiske udviklingsmønstre, og han tilføjede, at der bør bringes mere vitalitet ind i økonomien gennem strukturreformer inden for finans, investering, handel og andre felter.

Idet han understregede den vigtige rolle, som opbygning af infrastruktur spiller i skabelsen af økonomisk vækst, sagde Xi, at Kina støtter G20 i etableringen af et globalt infrastrukturcenter og støtter Verdensbanken i etableringen af en global infrastrukturfond. Xi støttede kravet om en Global Infrastrukturfond inden for IMF's rammer (der begyndte som et forsøg fra USA på at underbyde Kinas lancering af AIIB) og sagde, at Kina ville yde sit bidrag gennem sådanne initiativer som det Økonomiske Silkevejsbælte, det 21. århundredes Maritime Silkevej, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejsfonden. For det andet, sagde Xi, burde G20-medlemmerne bygge en åben, global økonomi og opfordre til samordnede bestræbelser omkring forhindring af protektionisme inden for handel og investering, samt at værne om multilaterale handelssystemer. For det tredje burde G20-medlemmer forbedre den globale, økonomiske styrelse. Idet han henviste til Bretton Woods-systemet, som i år fejrer 70-års jubilæum, opfordrede han til omfattende forandringer:

»Vi ønsker at gøre dette til et vendepunkt og skabe et retfærdigt og upartisk system, som giver et velordnet finanssystem og forøger udviklingslandenes repræsentation og taleret og sikrer, at alle lande i den internationale

samarbejdsplan har de samme rettigheder, de samme muligheder og de samme regler.«

Xi havde tidligere beskrevet dette som et system, i hvilket »hver enkelt nation ville lyse meget klarere i andre nationers selskab.« Han argumenterede også for, at alle lande har ret til udvikling, samt at alle lande har en forpligtelse til at tillade andre den samme ret.

Sluttelig meddelte præsident Xi atter, at BRIKS havde forpligtet sig til at opbygge en Ny Udviklingsbank, og at flere end 20 lande i Asien havde aftalt at etablere en Infrastruktur-Investeringsbank, som han følte ville yde et værdifuldt bidrag til denne bestræbelse.

Det, som den kinesiske præsident fremlægger, er virkelig et Nyt Paradigme for relationer mellem nationer, og dette vil, mere end nogle af de individuelle spørgsmål, få det internationale finansoligarki til at flippe ud. Og hans »pil« vender ikke tilbage til sit pilekogger i den nærmeste fremtid, da han, umiddelbart efter sit besøg til Australien, New Zealand og Fiji-øerne, har til hensigt at indlede et besøg til Sydamerika, hvor han vil besøge Brasilien, Argentina, Venezuela og Cuba.

Foto: BRIKS-lederne mødes i Brisbane forud for G20-topmødet: Vladimir Putin, Rusland; Narendra Modi, Indien; Dilma Rousseff, Brasilien; Xi Jinping, Kina; Jacob Zuma, Sydafrika

---

Interview med Helga Zepp-LaRouche i China Radio International efter APEC-mødet, udsendt 12. nov. 2014

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, gav et interview den 11. nov. til China Radio International, Kinas engelsksprogede radiotjeneste, om de nye udsigter for menneskeheden, som er blevet åbnet op af Kinas lederskab i det nys afsluttede APEC-topmøde i Beijing. Interviewet blev sendt den 12. november.

CRI: Præsident Xi sagde i sin tale, at FTAAP [Free Trade Area of the Asia Pacific] kunne være med til at løse nogle af de problemer og udfordringer i den regionale, økonomiske vækst. Er De enig?

HZL: Ja. Jeg mener, at det er til stor gavn for Asien og Stillehavsområdet, men jeg vil gerne understrege, at fordelene ikke kun er regionale. For det, der netop er sket, er en inspiration for hele verden, især fordi USA og Europa har langt alvorligere, økonomiske problemer, end de officielt anerkender. Og i en verdenskrise som den, vi har lige nu, er det ekstremt vigtigt ikke at være partisk, men altid at have den tilgang, som præsident Xi Jinping har, når han siger, at løsninger på verdens problemer må være inkluderende. Det er den tilgang, man har med Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej, og i denne forståelse mener jeg, at det, APEC har opnået, virkelig kunne være en model for, hvordan problemer i hele verden kan løses.

CRI: Lederne af APEC blev ved mødets slutning enige om, at en

forundersøgelse ville tage to år frem til slutningen af 2016. Så kunne De føre os igennem processen? Og hvad går undersøgelsen ud på? Koordinering, eller hvilken slags »gennemførlighed« er det, vi har for os her?

HZL: Hvis jeg skal sige, hvad jeg mener, så er to år meget lang tid. Jeg tror ikke, verden vil vente i to år, indtil en sådan forundersøgelse er klar. Jeg mener derfor, at det bør tilrådes at forberede handling langt hurtigere. For ser De, TBTF-bankerne (altså de banker, som er 'for store til at lade gå fallit', -red.) i det transatlantiske område kan krakke, hvornår det skal være. Derfor er det vigtigt at have noget at sætte i stedet for dette tilfældes skyld. Det tager selvfølgelig meget længere tid, før handelsforbindelserne i APEC-landene er udarbejdet, men jeg mener, at de andre instrumenter, som Kina har promoveret, AIIB, Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej, disse ting bør påbegyndes omgående. Jeg mener, momentum er meget vigtigt, og detaljerne i handelsforbindelserne kan udarbejdes hen ad vejen.

CRI: Hvorfor tror De, at forundersøgelserne er planlagt til at stå på i to år? Mener De, at det var et kompromis mellem Kina og USA? For de har jo konkurrerende frihandelsaftaler i spil, ikke sandt?

HZL: Jo, men jeg mener, at dette APEC-topmøde har vist, at FTAAP helt afgjort har vundet momentum, for det står klart, at fleste lande i det asiatiske Stillehavsområde er gået med i den. Konkurrencen er der stadig, men selv præsident Obama følte sig nødsaget til at sige, at TPP (Trans-Pacific Partnership) er et skridt på vejen til FTAAP. Så jeg mener, at den kinesiske model afgjort har vundet momentum.

CRI: Så selv inden mødet mellem lederne havde USA allerede udelukket et gennembrud for TPP. Og FTAAP har vundet momentum. Mener De, som nogle har sagt, at FTAAP har bortledt opmærksomheden fra TPP?

HZL: Ja, og det er også meget tydeligt hvorfor, for tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Tom Donilon sagde, at hvis man blev enig om TPP, så ville det betyde, at USA kunne skrive reglerne for verdensøkonomien i de næste hundrede år. Det er ikke noget, de fleste lande ville ønske, de var en del af. Og selv det amerikanske Peterson Institute, som er almindelig anerkendt som ikke værende venligtsindet over for Kina, foretog en sammenligning og sagde, at FTAAP ville bringe fordele for alle deltagere, alt imens TPP massivt ville reducere Kinas handel. Så jeg mener, at den kendsgerning, at FTAAP helt bestemt er ved at blive den mest attraktive model, virkelig er en stor succes.

CRI: Det var også interessant, at den japanske premierminister Shinzo Abe overraskende udstedte en offentlig erklæring til støtte for FTAAP. Ser De dette som et positivt tegn for den mulige aftale, eller er dette et fingerpeg om, at båndene mellem Japan og Kina er ved at tøjle op?

HZL: Drøftelserne er naturligvis et vigtigt gennembrud, men jeg tror vi først må se, hvordan det udvikler sig, for dette var blot en begyndelse. Det er indlysende vigtigt, at Kina og Japan arbejder sammen, for alternativet er ikke acceptabelt. Men nu må vi i praksis se, om Japan holder sig til sin nuværende forfatning og standser tendensen mod atter at militarisere landet. Hvis de holder sig til forfatningen, er det godt. Men at dømme ud fra billederne synes mødet ikke at have været særlig hjerteligt. Så der er stadig lang vej igen.

CRI: Giver påbegyndelsen af denne forundersøgelse af FTAAP Japan magt i forhold til USA i deres forhandlinger om TPP?

HZL: Jeg tror realistisk set, at hvis Japan handlede i sin egen interesse, så arbejdede det langt tættere sammen med Kina og de andre asiatiske nationer. For Japan er bare en ø, de har ikke mange råmaterialer, så deres levestandard er afhængig af fremskridt inden for højteknologi, så de kan kun have fordel af at samarbejde med Kina, og de har også brug for et marked

og et investeringsområde, osv. Så jeg mener, at Japans egeninteresse ligger i samarbejde med Asien.

CRI: Forud for dette møde talte man om, at APEC var ved at glide ud som en ubetydelig organisation, men med den vægt, som Kina har lagt på konferencen i år, med FTAAP og de andre bebudelser og aftaler, som er indgået på sidelinjen, mener De så, at vi under Xi Jinping begynder at se, at Kina kommer frem som en mere energisk, global spiller med selvtillid?

HZL: Ja, absolut. Jeg mener, at Kina allerede har taget førerskabsrollen i verden, hvis man ser på de forskellige politiske tiltag, som er fremkommet under Xi Jinping; jeg har allerede nævnt Den nye Silkevej, som er fantastisk, og Den maritime Silkevej, AIIB, og nu er der også Den nye Silkevejs Udviklingsfond med 40 mia. dollars. Og nu er der FTAAP.

Men det vigtigste er Kinas måneprogram, som er en revolution i sig selv. Med Yutu og Chang'e-3 og Chang'e-5T1 er karakteren af den menneskelige eksistens allerede forandret, fordi programmets mål er eventuelt at udvinde helium-3 på Månen til fusionsprogrammet på Jorden. Alene dette program er i færd med at skabe en ny kraft i universet. Og det repræsenterer også hovedhjørnestenen i kinesisk økonomi, fordi det udgør en videnskabelig drivkraft.

Netop nu er det kinesiske rumprogram den største impuls til forbedring af menneskets magt over planeten og længere ud i universet. Så jeg mener, at det, Kina gør i øjeblikket, virkelig giver stor grund til optimisme, som kan trække andre dele af verden, som befinder sig i en vanskeligere omstændighed, ud af denne.

CRI: Helga, mange tak for at være med hos os.

FN-embedsmand støtter fuldt ud AIIB og Nye Silkevej

12. nov. 2014 – Shamshad Akhtar, generalsekretær for FN's Sociale og Økonomiske Komite for Asien og Stillehavsområdet, og FN's guide for G20, har givet sin fulde støtte til det kinesiske forslag om en Ny Silkevej og AIIB (Asiatisk Infrastruktur-investeringsbank).

Akhtar forklarede til kommentator Yang Rui på dennes program Dialog, at verdens behov for udvikling var enormt.

»AIIB vil spille en meget vigtig rolle. OECD-skøn nævner tal [på udestående behov for infrastruktur] på 50 billion dollars, og her i Asien er tallet over 10 billion dollars«, sagde fr. Akhtar. »Dette overstiger langt de multinationale udviklingsbankers kapacitet.«

Hun forklarede også, hvad der var anderledes i AIIB's måde at fungere på:

»De multinationale udviklingsbanker har mange andre funktioner end kredit til infrastruktur, miljøprojekter osv. ... AIIB derimod ville udelukkende koncentrere sig om infrastruktur; banken ville være i stand til at udstede langfristede obligationer, såvel som udstede mere risikabel egenkapital. AIIB vil også være i stand til at geare privat finansiering til infrastruktur.«

Med hensyn til kritikken, at AIIB ville være uden regler, sagde Akhtar, at kritikken ville blive bestridt,

»når de først fremlægger arbejdsrapporten for, hvordan AIIB vil operere, og dette arbejdsrapport vil være baseret på internationalt accepterede principper.«

Om konflikten med FTAAP versus TPP sagde Akhtar, at de to

handelsaftaler ikke overlappede hinanden:

»Der er tilsyneladende nogen entusiasme for TPP. Hvis denne konsolideres, kunne den føre til FTAAP. Og hvis den ikke blev det, findes der andre måder at nå frem til FTAAP«, sagde Akhtar.

Yang Rui spurgte, hvordan man kunne bringe disse meget forskellige lande sammen rent økonomisk i en enkelt handelsaftale.

»Det er korrekt, at der er meget store forskelle mellem landene i det asiatiske Stillehavsområde«, sagde Akhtar. »Men det er ligesom det, vi gjorde med WTO-medlemskabet. Man kan tildele landene status af FTAAP-medlem og dernæst hjælpe dem til at opnå det niveau, som de skal op på. Og der findes institutioner, såsom min egen, som kan hjælpe dem med det.«

Forespurgt om Silkevejsprojekterne sagde hun,

»Det er meget vigtige projekter. Silkevejsbæltet dækker henved 10.000 km og den Maritime Silkevej henved 20.000 km. Vi har også mange veje og jernbaner, der allerede eksisterer, men de bliver ikke opkoblet på en optimal måde. Vi argumenterer for flere jernbaner snarere end veje. Vi behøver en integreret, multi-modal model, hvor vejene og jernbanerne vil være opkoblet på en måde, der optimerer den trafikale strøm«, sagde Akhtar.

APEC-ledermøde giver forøget

kraft til Kinas »BRICS«-initiativ for samarbejde om udvikling

11. nov. 2014 – Præsident Xi Jinping sagde på en pressekonference i kølvandet på APEC-ledermødet i Beijing, at mødet havde »givet fuldt resultat og opnået vore forventede mål«. Slutterklæringen støttede Kinas bestræbelser på at avancere hen imod et altfavnende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP). Selv præsident Obama, som nærmest var 'alene hjemme' ved denne forsamling af personer, som var entusiastiske over de kinesiske initiativer, måtte i nogen grad hylde FTAAP, alt imens han hævdede, at hans bestræbelser på at få andre asiatiske nationer ind i det anti-kinesiske Trans-Pacific Partnership, TPP, faktisk var et skridt på vejen til et mere omfattende FTAAP.

Den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver, Tom Donilon, som talte ugen før på et Brookings Institute-arrangement, havde afsløret hemmeligheden bag det virkelige formål med TPP, da han sagde, at rent strategisk

»ville TPP tillade USA at skrive reglerne, som vil regere over den globale økonomi i det næste århundrede«. [sic!]

Obama holdt også et møde mellem de elleve TPP-kandidater på den amerikanske ambassade i Beijing for at presse dem til at skubbe mere hårdt på for at få aftalen i hus. Obama blev imidlertid noget overrasket, da Sydkorea underskrev en frihandelsaftale på sidelinjen af APEC-mødet.

Præsident Xi har tydeligvis til hensigt at transformere APEC til et springbræt til genstart af verdensøkonomien. Under sin pressekonference efter ledermødet sagde Xi:

»Verdensøkonomien befinder sig i en intens

omstruktureringsproces, og det asiatiske Stillehavsområde må gribe chancen og accelerere tempoet for reformer og innovation for, at en ny indsats og konkurrencemæssig styrke kan se dagens lys i det asiatiske Stillehavsområde.«

I begyndelsen af ledermødet havde præsident Xi indikeret, i hvilken retning, han ønskede at tage APEC.

»Vi ønsker at fremme samarbejde og gå i gang med en ny vision«,

sagde han til lederne (mens præsident Obama efter sigende tyggede på sine Nicoretter),

»og vi fejrer nu 25 års samarbejde og vækst i APEC«. »Vejen til en økonomisk genrejsning indeholder uforudsigelige og usikre faktorer«, fortsatte Xi. »For at forhindre fragmentering må vi øge forbindelsesmulighederne og intensivere regional integration. APEC bør spille en koordinerende rolle«, sagde han.

»Forbindelsesmulighederne« betød muligheder for forbindelse mellem den fysiske infrastruktur, forbindelse mellem regler og reguleringer, og forbindelser mellem menneskers hjerter, forklarede han.

»Vi bør bringe alle medlemmer af økonomien i det asiatiske Stillehavsområde og dets folkeslag sammen«, sagde han. »Vi må gøre APEC til en platform for opbygning af et system for integration, en platform for politik for en forøgelse af vore gensidige udvekslinger, en platform til forhindring af opkomsten af protektionisme og for intensivering af vores tekniske samarbejde, og en platform til fremme af vores gensidige samarbejde«, sagde Xi. »Alle økonomierne må arbejde sammen for at opbygge et Asiatisk Stillehavspartnerskab.«

Præsident Xi sagde også, at Kina ville donere 10 mio. dollars til APEC's institutionelle udvikling og opbygning af

kapacitet. Sammen med AIIB og BRIKS er præsident Xi også i færd med at omforme en anden, stor institution, som inkluderer USA, med henblik på at lancere et nyt paradigme for menneskeheden. For at citere et bevinget ord, som er en af den kinesiske præsidents egne favoritter:

»Når pilen først er afskudt, kan den ikke standses.«

APEC 2014: Præsident Xi fremlægger sin strategiske vision for det asiatiske Stillehavsområde

9. nov. 2014 – Mens USA fører en intens kampagne for at holde AIIB og Den nye Silkevej væk fra APEC-dagsordenen, er disse spørgsmål blevet »elefanten i rummet«, man simpelt hen ikke kan ignorere. Alt imens ingen af disse spørgsmål omtales i ministererklæringen, som blev udstedt ved slutningen af udenrigsministermødet i lørdags, takket være pres fra USA, så fører præsident Xi Jinping sin egen kampagne for at bringe alt dette op på den store scene.

I en længere tale under APEC-mødet for virksomhedsledere (der er afsat en dag på begivenheden til de virksomhedsledere, der deltager i konferencen), opfordrede han dem til at hjælpe med at gøre »den kinesiske drøm« til en »drøm for det asiatiske Stillehavsområde« og fremlagde sin strategiske vision for området og verden. Med en indirekte henvisning til de forhindringer for denne udvikling, som udlagdes af USA's

politik, sagde Xi:

»Det asiatiske Stillehavsområde står over for en overvældende opgave med at forøge økonomiens kvalitet og effektivitet og med at erstatte gamle vækstområder med nye. Der er forskellige retninger og prioriteter mht. at fremskynde den regionale integrationsproces og de forskellige frihandelsarrangementer, som foreslås, hvilket gør det vanskeligt for nogle at vælge«, sagde Xi.

»Det asiatiske Stillehavsområde står ved en skillevej. Skal vi fortsat tage føringen i verden for at skabe en lys fremtid? Eller skal vi sætte farten ned, blot for, at andre skal tage føringen med præstationer? Skal vi intensivere integrationsprocessen, eller skal vi lade os glide ned i en fragmenteringens malstrøm? Skal vi antage åbenhed og inklusion for at samarbejde om Det asiatiske Stillehavsområdes Århundrede, eller skal vi klamre os til en tankegang, som er passé og ikke egner sig til det 21. århundrede?«

»Vi bør erstatte en 'vinderen tager det hele'-attitude med en 'alle vinder'-holdning«, sagde Xi.

Præsident Xi understregede igen Kinas plan om at fortsætte med en konkret køreplan hen imod et for alle inkluderende frihandelsområde i det asiatiske Stillehavsområde, som ville

»bringe området op på et højere niveau.« »Kun reformatorer og innovatorer vil være i stand til at vinde«, sagde han. »Vi har brug for en ny kurs og en ny model. Vi må udarbejde en arbejdstegning for en ny forbindelsesmulighed.«

Han understregede også, at dette ville »bringe de to sider af Stillehavet sammen«. Han opfordrede ligeledes de andre lande til at samarbejde med Kina om udvikling af det Nye økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej.

Som en hjælp til denne udvikling, sagde han, havde Kina taget

initiativ til etablering af AIIB som en »platform for samarbejde og vækst« og kaldte det for et »betydeligt skridt fremad«. »Vi vil arbejde for, at AIIB hurtigt bliver operationelt«, erklærede Xi. Han sagde, at Kina havde taget det første skridt med skabelsen af en Silkevejsfond på 40 mia. dollars. Her blev hans tale afbrudt af klapsalver fra de samlede virksomhedsledere i salen.

»Vort områdes udviklingsperspektiv er afhængigt af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag«, sagde Xi. »Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for det asiatiske Stillehavsområde for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og yde et større bidrag til menneskehedens velfærd«, sagde Xi.

Fra LaRouche-bevægelsen 11. nov. 2014: APEC lod ikke Obama rejse sig fra nederlaget – det skal vi heller ikke!

En uge efter, at hans »politiske impeachment« blev effektueret af de amerikanske vælgere, tildelte lederne ved det vigtige, årlige APEC-møde Barack Obama en uvæsentlig rolle. Det var et topmøde, hvis hovedinitiativer inden for udvikling og infrastruktur – den nye Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den endnu nyere »Silkevejsfond«, Frihandelsområdet for Asien og Stillehavsområdet (FTAAP) – Obama forsøgte at forhindre. Det mislykkedes, og han fik

hverken »beskyttelse« eller et »skub opad« fra det styrtdyk, som han havde kurs mod under valget. Amerikanerne må, på samme måde, handle på deres modvilje mod Obama og hans politik på valgtidspunktet.

BRIKS-dynamikkens, og især Kinas, dominans over udviklingen på topmødet var ikke til at tage fejl af. Rusland og Kina underskrev endnu en betydningsfuld aftale om konstruktion af pipelines og levering af naturgas til Kina over de næste 30 år; de lancerede også udviklingen af en række dæmninger på floden Amur i Sibirien til vandkraft og oversvømmelseskontrol. Kina annoncerede en finansieringsplatform for den »Nye Silkevejsfond« til investering i infrastruktur, som Kina initierede med en kapital på 40 mia. dollars; præsident Xi Jinping skønnede, at Kina ville tredoble raten af sine »udgående kapitalinvesteringer« i løbet af resten af indeværende årti, i alt en investering i andre nationers udvikling på 1,25 billion dollars efter hans skøn. Sydkorea og Kina indgik en aftale om frihandel, som fjernede 90 % af told og afgifter hen over de næste 20 år. Australien annoncerede, at det ville indgå en frihandelsaftale i Kina i næste uge; Thailand sagde, at de støttede Kinas foreslåede FTAP; Indonesien indikerede, at det ville gå med i AIIB med 22 andre lande. Kinas Xi Jinping og Japans Shinzo Abe afholdt et bilateralt topmøde, som var afgørende for at bryde isen for at udbedre de fjendtlige relationer mellem dem i de seneste adskillige år. Filippinernes præsident NoyNoy Aquino udbad sig et møde med præsident Xi for at sikre, at Kina også ville investere i projekter i Filippinerne. Chile gjorde det klart, at det ikke ville tillade nogen som helst afbrydelse af sin store og voksende handel med Kina inden for industri og landbrug.

På APEC-mødet lykkedes det ikke Obama at gøre ret meget andet end at annoncere flere visa til USA for kinesiske besøgende – gennem en »eksekutiv ordre«, naturligvis.

Det imperiale/finansielle London og deres tynde mand Obama

havde antaget, at de, mod denne internationale BRIKS-udviklings- og vækstdynamik, kunne bruge nationale fjendtligheder og rivaliseringer; mellem Japan og Kina, de forudgående uoverensstemmelser om grænser og økonomi mellem Kina og Indien, rivaliseringer mellem Brasilien og Argentina osv. »Nationalisme«, der tjener hvad? En Trans-Pacific Partnership (TPP) handelsaftale, som ville give de største, overnationale/imperiale selskaber og banker overnational kontrol over nationers politik!

BRIKS-dynamikken går op over nationalistiske betragtninger til en højere standard for suveræne nationer, som sætter gensidig økonomisk vækst og udvikling for hele den menneskelige art som sit mål. Dette er også det, som plejede at være »det Amerikanske Systems« trosbekendelse.

Hjemme i Amerika flyger der små gnister af stenen fra sidste uges Obama-valgknuser. Endnu to senatorer, den mest aggressive republikaneren Paul Rand, har erklæret, at Obamas krigspolitik for Irak/Syrien nu er en overtrædelse af Forfatningen og Resolutionen om Bemyndigelse til at erklære Krig, og at Kongressen ikke kan tolerere dette. Dernæst »vendte det Hvide Hus på en tallerken« og aflyste den udstationering af 1.500 soldater, som Obama netop havde meddelt, indtil Kongressen stemmer om det. Mange publikationer i mandags havde afsløringer/angreb på Obamas Hvide Hus' 'Svengali[1]', Valerie Jarrett, og krævede hendes afgang.

Statsmanden Lyndon LaRouche sagde om det virkelige problem:

»Da Obama befandt sig i en nedadgående spiral i det meste af to uger, blev han tilsyneladende skubbet tilbage til en lederskabsposition ... Hvis han ikke smides ud af embedet meget snart, så er de objektive omstændigheder ... at USA vil krakke ... Obama må dumpes. Hvis han ikke dumpes, så er det i høj grad tvivlsomt, om dit liv, og din nation, har en eksistens.«

---

[1] Svengali er en fiktiv karakter i George du Mauriers roman fra 1895 *Trilby*. Ordet 'Svengali' er kommet til at henviser til en person, der med ond hensigt dominerer, manipulerer og styrer en skabende person.

Fra LaRouche-bevægelsen 10. nov. 2014: APEC-topmødet: Menneskehedens stemme bliver hørt

9. nov. 2014 – Det årlige møde i Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC) med præsident Xi Jinping som vært i Beijing, Kina, er blevet stedet for den næste fase i udviklingen af det, man kunne kalde »BRIKS-processen«, en voksende proces med samarbejde mellem nationer, som er fast besluttet på at sætte samarbejde om fysisk-økonomiske projekter og fremskridt forud for konkurrence og geopolitiske betragtninger. Den kinesiske præsident Xi Jinping definerede denne dagsorden med stor veltalenhed i sin tale i dag til de virksomhedsledere, som var samlet på topmødet, da han under en diskussion om Kinas perspektiv af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Den nye Silkevej sagde:

»Udviklingsperspektiverne for vort område er betinget af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag ... Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for Asien og Stillehavsområdet for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og skabe et større bidrag til menneskehedens velfærd.«

Alt imens opposition fra USA og andre forhindrede AIIB og Silkevejen i officielt at komme på dagsordenen, så er momentum for disse initiativer en dominerende faktor på konferencen.

Den 8. nov. gav præsident Xi meddelelse om en 40 mia. dollars stor Silkevejsfond, der skal investere i »forbindelsesmuligheder« mellem nationerne i Sydasiens, såsom Bangladesh, Sri Lanka og andre. Ved topmødets afslutning forventes det ligeledes, at flere nationer vil gå med i AIIB.

Den samme samarbejdsånd har gjort APEC til stedet for betydningsfulde, diplomatiske møder mellem nationer, som tidligere var på kant med hinanden. Dette inkluderede mødet i dag mellem den russiske præsident Putin og den japanske premierminister Shinzo Abe. Der er store forventninger til, at et møde, som vil repræsentere et gennembrud, også vil finde sted mellem Abe og den kinesiske præsident Xi Jinping. Disse diskussioner repræsenterer et betydeligt tilbageslag for Det britiske Imperiums geopolitiske krigsplaner.

»Klodens økonomiske fremtid afhænger af denne BRIKS-udvikling«,

kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Disse nationer definerer en tendens mod skabelsen af den form for system, som verden behøver, et nyt system med samarbejde mellem regeringer, baseret på menneskehedens højere interesser som en unik art i Solsystemet. De løfter menneskehedens stemme og kræver de vilkår, som sand humanitet behøver.

Men for at dette nye system kan virkeliggøres og gøre en ende på faren for krig, understregede LaRouche, må Obamas stemme kvæles. Hvis Obama bevarer sin magt og dominerer den politiske proces i USA og verden, er menneskeheden i dødelig fare. Obama, som handler i sin egenskab af redskab for Det britiske Imperium, har bragt verden helt ud på randen af Tredje Verdenskrig, især gennem hans krig mod Rusland, men også i praktisk talt ethvert aspekt af sin udenrigspolitik og

økonomiske politik.

Amerikanere må skride til handling nu, i denne uge, for at bringe Obama til fald og igangsætte en proces med mentalt sunde og fornuftige demokrater og republikanere for at genindføre den amerikanske Forfatnings proces – og en udenrigspolitik, der modsvarer dette.

I modsat fald står verden, de positive udviklinger omkring BRIKS og APEC til trods, over for en ildevarslende trussel inden for meget kort tid.

For at tillade menneskehedens stemme at blive hørt, må Obamas stemme omgående kvæles.

Helga Zepp-LaRouche: Efter Obamas Waterloo: LaRouche kræver upartisk samarbejde i USA

Resultatet af midtvejsvalget i USA førte til Demokraternes mest dramatiske valgnederlag siden Anden Verdenskrig og giver Republikanerne kontrollen over begge Kongressens huse, såvel som 31 – måske endda 32 – af i alt 50 guvernørposter. I samtlige delstater gør man Obamas politik ansvarlig for dette jordskred. I det Demokratiske Parti er tre grupperinger gået sammen og kræver i disse dage, at Obamas inderkreds af »interventionister« – altså Valerie Jarrett, Susan Rice, Denis McDonough osv. – fyres og erstattes af kompetente demokrater, f.eks. fra Clinton-regeringen.

I betragtning af de eksistentielle udfordringer, som USA står overfor mht. sin finansielle og økonomiske situation, såvel som den brandfarlige, strategiske krise i verden, krævede Lyndon LaRouche, at demokrater og republikanere, som en påtrængende nødvendighed, må komme overens om en upartisk dagsorden. Udskiftningen af Obama på den ene eller anden måde er sikker, og derfor er det bydende nødvendigt, at en handledygtig regering kommer i stand.

Denne upartiske kombination af demokrater og republikanere må sætte bekæmpelsen af den umiddelbare krigsfare øverst på dagsordenen, og til dette hører samarbejde med Kina, såvel som den omgående afslutning på støtte til fascisterne i Ukraine – en politik, som har bragt verden til randen af en strategisk konfrontation med Rusland. Desuden må den amerikanske generalstabs plan for at omstyrte »Islamisk Stat« støttes.

LaRouche har allerede tidligere defineret **Fire Love**, ved hvis hjælp det truende finanskrak kan forhindres og en økonomisk genrejsning kunne igangsættes.

I modsætning til den i Europa vidt udbredte anskuelse, at selv en rigsretssag mod Obama overhovedet ikke ville ændre noget i amerikansk politik, så er USA på ingen måde så monolitisk, som de ensrettede medier i deres todimensionelle nyhedsrapportering vil have os til at tro. Ud over sådanne skingre personer som McCain findes der patrioter i begge lejre, der ikke ønsker, at USA skal starte en atomkrig, og som heller ikke er ubekendt med Amerikas elendige tilstand. Nogle af dem ved også, at den fulde vægt af ansvaret vil falde tilbage på dem, hvis det kommer til et nyt finanskrak, som vil få krisen med Lehman Brothers i 2008 til at ligne de berømte »peanuts«.

Men det er også klart, at verden i mange henseender befinder sig i et slutspil, hvis udfald enten vil blive en ny verdenskrig – eller også sætter de fornuftige kræfter sig igennem, som i alle vigtige spørgsmål tilstræber et samarbejde

mellem USA, Rusland og Kina, og hvor alle andre fredselkende nationer dernæst kan tilslutte sig dette samarbejde. På den ene side er der fanatikere, som f.eks. direktøren for asienstudier i Council of Foreign Relations, Elisabeth Economy, hvis udfald mod Kina truer med at føre USA direkte ind i den Thukydid-fælde, som generalstabschef Dempsey gentagne gange har advaret imod. På den anden side er der absolut politikere som Bill Clinton, der i sin embedsperiode principielt har bevist, at han kan samarbejde med Rusland og Kina, og som man i dag også kan have tillid til vil være fortalere for et samarbejde mellem USA og BRIKS-staterne.

APEC-topmødet den 9.-11. nov. i Beijing, det efterfølgende møde mellem BRIKS-landenes statschefer og G20-topmødet i Australien vil give et temmelig nøje spejlbillede af konstellationen af kræfter i verden. Det vil blive tydeligt, at det økonomiske, politiske og militære samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien vil blive yderligere udbygget, og at den Nye Silkevejs inkluderende politik og samarbejdet med mange af Asiens, Sydamerikas og Afrikas lande er den overlegne model, som kommer alle stater, som deltager i det økonomiske opbygningsprogram, til gode. Hertil hører også aftalen om »Free Trade Area of the Asia Pacific« (Frihandelszone for Asien og Stillehavsområdet, FTAAP), som er inkluderende for alle stater – i modsætning til den TPP-aftale, som USA er fortalere for, og som i det mindste i sit nuværende koncept skal udelukke Kina.

Ligeledes mere attraktivt er BRIKS-staternes og deres samarbejdende nationers banker – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Nye Udviklingsbank (NDB) og Shanghai Corporation Organisation Bank – som alle udelukkende tjener til at finansiere realøkonomiske projekter og nu begynder at finansiere projekter til udviklingslandene, som Verdensbanken har afslået i årtier. Man kan formode, at BRIKS-staterne inden for rammerne af disse topmøder vil diskutere konkrete idéer til, hvordan man vil modvirke det kollaps af

den transatlantiske finanssektor, som med sikkerhed snart vil indtræde, dvs. diskutere reelle alternativer til Federal Reserves, Bank of Englands og Den europæiske Centralbanks utopiske Bail-in-, Bail-Out-fantasi.

Den næste banebrydende begivenhed, som falder i turbulensen efter Obamas nederlag, er den sandsynlige, afsluttende forhandling mellem P5+1-staterne (de fem permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd plus Tyskland) og Iran om det iranske atomprogram den 24. november. Egentlig er det russiske forslag om at forarbejde den berigede, iranske uran til brændselsstave i Rusland allerede accepteret, og med en aftale kunne man dernæst etablere et inspektionsregime og ophæve sanktionerne. Men ødelæggende manøvrer, som alle sluttelig udgår fra Imperiets kræfter, optrappes næsten dagligt.

Således rapporterer Wall Street Journal om et hemmeligt brev fra Obama til Ayatollah Khamenei, hvor en succesrig atomaftale kædes sammen med muligheden for et amerikansk-iransk samarbejde mod ISIS-terroristerne. Offentliggørelsen, som beroede på unavngivne kilder, havde den tydeligvis tilsigtede virkning: Mike Rogers, formand for Kongressens Efterretningskomite, hidsede sig op over den oprørte reaktion fra USA's allierede i Mellemøsten, som befinder sig i »koalitionen« mod ISIL-styrkerne. Tidligere havde de berygtede høge John McCain og Lindsay Graham betegnet brevet som »uhørt«, som i øvrigt skader USA's nationale sikkerhedsinteresse lige så meget som de arabiske partners interesse.

Det, som disse herrer i deres neokonservative forblindelse naturligvis tier om, er den kendsgerning, at kun et amerikansk-iransk-syrisk samarbejde kan gøre en ende på ISIS-terroren, der er resultatet af amerikansk politik siden Brzezinskis politik i halvfjerdserne, og som bl.a. støttes af Saudi Arabien og Qatar. McCain og Graham krævede, at man opsagde atomaftalen med Iran, væltede Assad-regeringen og leverede våben til Kiev-regimet. I USA gælder ganske vist det

første tillæg til Forfatningen, som beskytter ytringsfriheden, men der findes også præcedenstilfældet med Nürnberg-domstolen, hvorefter forberedelser til en angrebskrig straffes med døden.

Den umiddelbart farligste eskalering finder i øjeblikket sted i Ukraine, hvor Porosjenko, med åbenlys støtte fra den amerikanske regering, NATO og EU, reagerer på det folkeretsligt legitime valgresultat i Donetsk og Lugansk med et fornyet bombardement af landets egen befolkning. Den egentlige skandale i dette er den kendsgerning, at Vesten, men netop også den tyske regering, fortsat støtter fascisterne i Ukraine, samt deres ubetingede loyalitet over for det anglo-amerikanske imperium, som sætter Tredje Verdenskrig, og dermed den menneskelige arts udslettelse, på spil.

Vi befinder os i slutspillet om menneskehedens skæbne. Hvis vi taber dette spil, ender det med vor arts udslettelse gennem atomkrig. Hvis vi vinder det, kan vi etablere et nyt fællesskab blandt verdens nationer, et fællesskab, som helliger sig den menneskelige civilisations fælles opgaver – kampen mod Ebola, terrorisme, narkotikaplagen, faren for et globalt finanssammenbrud, sult, asteroidenedslag og mod opgivelsen af menneskelig fornuft. Det er på allerhøjeste tid, at vore borgere vågner op.

Der er en udvej af disse eksistentielle trusler, men den ligger på et meget højere niveau for tænkning, end Bildzeitung eller fr. Merkel vil have os til at tro. Partipolitiske skyklapper og påståede, chauvinistiske eller geopolitiske interesser er opskriften på en katastrofe. Vi er som art virkelig kommet til det punkt, hvor vi bliver prøvet på, om vi er tilstrækkelig moralsk sunde til at sikre vores egen overlevelse.

Slut Dem til Schiller Instituttet, hvis De vil bidrage til dette.

En ny Økonomisk Verdensorden med BRIKS og Schiller Instituttet

»Slaget om Jorden« er i gang mellem BRIKS og den nuværende unipolære verdensorden med centrum i City of London og Wall Street. Med Dilma Rousseffs valgsejr fastholdes Brasilien i BRIKS, og etableringen af en Asiatisk Infrastrukturinvesteringsbank, AIIB, inkluderes stadig flere lande i samarbejdet. BRIKS er ved at realisere den nye retfærdige økonomiske verdensorden, som Schiller Instituttet har kæmpet for, og Schiller Instituttets jubilæumskonference viser instituttets centrale placering i denne kamp i dag. IS kan besejres gennem samarbejde med Rusland, Kina, Syrien og Iran – og konfrontation med Rusland via Østeuropa må stoppes, inden vi får atomkrig. Der må etableres en international koordineringskomité under amerikansk og russisk ledelse til at besejre ebola-pandemien. ECB's stresstest var et røgslør for at bankkrise og sammenbrud lurer.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Kina beder Australien om at gå med i AIIB – Obama siger nej

22. september 2014 – Kina opfordrer Australien til at deltage i lanceringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) ved årets slutning, og Australien gennemarbejder i øjeblikket spørgsmål forud for tilslutningen, iflg. en rapport i *Australian Financial Review* den 22. september. Avisen rapporterer kommentarer fra den australske forretningsmand David Thodey, adm. dir. for Telstra og chef for »Business 20«-gruppens infrastrukturpolitik (gruppen er associeret til G20-nationerne). Thodey siger, at den australske regering støtter AIIB – som han selv også gør – og arbejder på spørgsmålene, med henblik på at tilslutte sig. Den australske finansminister Joe Hockey vil mødes med den kinesiske finansminister Lou Jiwei på G20-mødet i denne weekend for at diskutere medlemskab af AIIB. Hockey, den nuværende formand for G20-finansministrene, har anført kampagnen for, at G20-topmødet i Brisbane til november skal vedtage en bred bail-in-politik. Med hensyn til AIIB citeres Hockey for at have sagt, at Australiens største bekymring er, at banken skal være åben for mange nationer, og» ikke være en lukket forretning« for Kina.

To førende akademiske økonomer ved Australiens Nationale Universitet (ANU) har lederartikler den 21. september, hvor de opfordrer Australien til at gribe AIIB-chancen. Den ene er prof. Peter Drysdale, som også skriver i *Australian Financial Review*. Den anden er Andrew Elek, som har en lang historie sammen med Det asiatiske Stillehavsområdets økonomiske samarbejdsforum (APEC), og som skriver i *East Asia Forum* med titlen »Vi hilser Kinas Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank velkommen.«

Elek siger, at AIIB grundlæggende set vil være verdens førende

blandt infrastrukturbanker, fordi Verdensbanken (-50 %) og Den asiatiske Udviklingsbank (-40 %) drastisk har indskrænket deres allerede lave niveauer for investering i infrastruktur, siden krakket i 2007-2008. Med hensyn til private udlån til infrastruktur, siger Elek, at disse på verdensplan er faldet med to tredjedele i forhold til før krakket. Han hævder, at Kina lige fra de første diskussioner om AIIB i oktober 2013 har gjort det klart, at andre nationer er velkomne. »En bred deltagelse vil sikre, at AIIB hurtigt kan udvide sine udlån til finansiering af hårdt tiltrængte infrastrukturprojekter, alt imens det vil sikre projektforberedelse og -udøvelse af en høj kvalitet ... USA kunne have set den nye bank som en mulighed for at udfylde de gabende huller inden for infrastruktur ... I stedet lyder tilbagemeldingerne fra alle områderne på, at USA afskrækker andre fra at deltage i AIIB.«

EIR har også fået kendskab til, at præsident Obama og repræsentanter fra Det hvide Hus, ved Obamas nylige og forglemmelige »Afrika-topmøde« i Washington, udøvede pres på afrikanske ledere over hele linjen for at ophøre med at »arbejde sammen med Kina«.

**USA: Pressemeddelelse:
Helga Zepp-LaRouche optræder
på CCTV-udsendelse i Kina,
som mindes afslutningen af**

Anden Verdenskrig i Asien og sejren over fascismen

3. september 2014 – Onsdag optrådte Helga Zepp-LaRouche på CCTV's show i Kina med nyhedsanalyser i bedste sendetid, »Dialog – idéer tæller«, hvor hun deltog i et panel, som drøftede, hvorfor Kina havde besluttet at gøre 3. september til en national mindededag for sejren over fascismen i Asien. Helga optrådte live i studiet med Tao Wenshao, en ph.d.-forsker ved Kinesisk Akademi for Sociale Videnskaber (CASS). Yoichi Shimatsu, tidligere redaktør for Japan Times Weekly, deltog over satellit.

Som svar på et spørgsmål om den japanske regerings krigeriske politik over for Kina, kom Helga med den overordnede pointe, at præsident Obama har lanceret en »Asia Pivot«-doktrin, omdrejningspunkt Asien, som er centreret omkring en ny militærdoktrin ved navn Air Sea Battle – krig i luften og på vandet – som er kilde til ustabilitet i området.

Hun citerede Obamas meddelelse i april 2014 om, at USA skiftede over fra en politik, der var neutral i spørgsmål om territoriale stridigheder mellem Japan og Kina, og til en politik, som støtter op om Japans territoriale krav.

Forespurgt om, hvordan de kinesisk-japanske relationer kunne forbedres, behandlede Helga spørgsmålet ud fra standpunktet om Tyskland, som havde begået forfærdelige forbrydelser under Anden Verdenskrig, men som fuldt ud bekendte disse forbrydelser og nu fremstår som en nation, man har tillid til. Hun nævnte Japans fortsatte mørklægning af Nanking-massakren og krævede skabelsen af en kommission, der skal forestå en ærlig og uafhængig, historisk undersøgelse, som det første skridt til at etablere tillid. Hun citerede general Douglas MacArthurs rolle i udformningen af den japanske fredsforfatning efter krigen, og hun bemærkede premierminister

Abes genfortolkning af dette dokument med støtte fra Obama. Hun erklærede skarpt, at i en alder, hvor man har termonukleare våben, kan konflikter ikke løses gennem krig. Hun understregede, at dette ikke kun er et problem i Stillehavsområdet, men er et globalt problem, idet hun bemærkede, at NATO er i færd med at inddæmme Rusland, og at vi således befinder os på randen af en potentiel katastrofe.

I den 22 minutter lange udsendelses afsluttende diskussion blev Helga spurgt om 'Abenomics' og implikationerne af det just afsluttede Abe-topmøde i Tokyo med den indiske premierminister Modi. Helga fremførte, at der er en anden, primær dynamik i området, som er drivkraften i den økonomiske situation i det asiatiske Stillehavsområde og videre endnu. Hun nævnte Xi Jinpings Nye Silkevej, det nyligt indgåede russisk-kinesiske partnerskab, BRIKS-topmødet i Brasilien, og de efterfølgende møder mellem lederne af BRIKS og resten af de sydamerikanske landes statsoverhoveder, AIIB (Asiens Investerings-Infrastrukturbank) og NDB (Den Nye Udviklingsbank). Hun beskrev alle disse udviklinger som meget lovende og stillede dem i kontrast til Abenomics, som har trukket Japan dybere ind i London og Wall Street-finanssystemet, der har kurs mod et kæmpekrak. Hun nævnte USA's manglende evne til, i kølvandet på krisen i sept. 2008, at løse problemet med for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne og bemærkede, at disse i dag er 40 % større, end de var forud for 2008-nedsmeltningen. Hun sagde, at London og Wall Street-systemet har kurs mod en nedsmeltning, og at Japan er for tæt sammenknyttet med det til, at det kan undgå ødelæggelsen. Hun satte dette i kontrast til systemet med projektf finansiering, som er ved at fremkomme som et alternativ, der vedtages af mange nationer.

Begge de to, andre gæster var enige i nogle af Helgas kritikpunkter af Abes og Obamas politik, især kritikken af den højre-militaristiske drejning, der har fundet sted i Japan, siden Abe er kommet til magten; men de var mere tilbøjelige

til at håbe, at der ville ske en nedtrapning af spændingerne.

»Dialog – idéer tæller« når ud til et stort publikum i Kina og har på verdensplan en abonnementskreds, der tæller 80 millioner.